

кваліфікаційної. Зазначені експертизи здійснюються відповідно до патентних законів і відомчих нормативних актів.

Для оформлення прав на винаходи, корисні моделі і промислові зразки необхідно подати відповідним чином оформлену заявку в Державну службу інтелектуальної власності. Для цього заявка направляється на адресу Державного підприємства «Український інститут промислової власності», підлеглого Установі, де проходить експертизу. Одночасно з публікацією відомостей про видачу патенту Установа здійснює державну реєстрацію патенту, для чого вносить до реєстру відповідні дані. Видача патенту здійснюється Установою в місячний термін після реєстрації патенту. Право на подання заявки, насамперед, має автор. У встановлених законом випадках це право має роботодавець.

Наступним етапом розгляду заявки може стати проведення кваліфікаційної експертизи заявки. Проте Закон надає заявнику право просити видати йому деклараційний патент на винахід. При відповідності заявки вимогам Закону та наявності документа про сплату збору за подання заявки, Установа проводить експертизу на локальну новизну. Локальною новизною визнається така, що встановлюється за виданими в Україні патентами на винаходи і поданими до Установи заявками про видачу патентів.

Терміни дії патенту відраховується від дати подання заявки до Установи. Якщо заявка спочатку була подана в одній із країн Паризького Союзу, а потім в Україні, то дія патенту відраховується від дати раніше поданої заявки, яка називається конвенційним пріоритетом.

Отже, задля того, щоб не стати жертвою шахрайства та зловживань у сфері інтелектуальної власності необхідно: правильно оформити права на об'єкт інтелектуальної власності, а також ознайомитися із законами України, які надають інформацію стосовно захисту об'єкта.

Список використаних джерел:

4. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23.12.1993 № 3792-ХІІ [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1025-03>
5. Паризька конвенція з охорони промислової власності від 20.03.1883 р. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_123
6. Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/go/981_018
7. Цивільний кодекс України/ Відомості Верховної Ради України – 2003. – № 40. – 356с.

Голяш І.Д.

кандидат економічних наук, доцент
Тернопільський національний економічний університет
м.Тернопіль, Україна

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ЗВІТУ ПРО УПРАВЛІННЯ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ОБЛІКОВІЙ ПРАКТИЦІ

Еволюція вітчизняної системи бухгалтерського обліку і звітності у даний період часу характеризується масштабною трансформацією, яка пов'язана із необхідністю гармонізації законодавства України і Європейського Союзу.

На виконання зобов'язань Угоди про асоціацію з ЄС, в Україні було прийнято Закон «Про внесення змін до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1], яким передбачено виконання засадничих положень директив ЄС щодо вдосконалення порядку застосування Міжнародних стандартів фінансової звітності та

схвалено плани імплементації директив Європейського Парламенту та Ради ЄС у сфері бухгалтерського обліку та звітності.

Зокрема, вітчизняна система обліку і звітності зазнала суттєвих трансформаційних змін внаслідок імплементації Директиви № 2013/34/ЄС «Щодо річної фінансової звітності, консолідованої фінансової звітності та пов'язаних із ними звітів окремих типів підприємств» [2].

У Директиві 2013/34/ЄС зосереджується увага на таких питаннях:

- Сфера застосування, визначення і категорії підприємств та груп;
- Загальні положення та принципи;
- Баланс та звіт про прибутки та збитки;
- Примітки до фінансової звітності;
- Управлінський звіт;
- Консолідована фінансова звітність та звіти;
- Оприлюднення;
- Аудиторська перевірка;
- Положення щодо звільнення від зобов'язань та обмеження, пов'язані зі звільненням від зобов'язань;
- Звіт про виплати уряду.

Директива 2013/34/ЄС вплинула на нівелювання відмінностей порядку формування фінансової звітності суб'єктів господарювання в Україні і країнах Європейського Союзу та запровадила в українській практиці нову форму звітності – Звіт про управління [3].

Звіт про управління – документ, що містить фінансову та нефінансову інформацію, яка характеризує стан і перспективи розвитку підприємства та розкриває основні ризики і невизначеності його діяльності.

Інформація, що подається у Звіті про управління, не обмежується фінансовими аспектами виробничо-господарської діяльності підприємства, а включає також аналіз екологічних та соціальних аспектів, необхідних для розуміння розвитку, результатів діяльності та стану підприємства [4].

Звіт про управління зобов'язані подавати разом із фінансовою та консолідованою фінансовою звітністю лише великі підприємства, зокрема суб'єкти, що становлять суспільний інтерес, а середні підприємства мають право подавати його у скороченому вигляді (без нефінансової інформації).

У Звіті про управління інформація групується по розділах (див. рис.1).

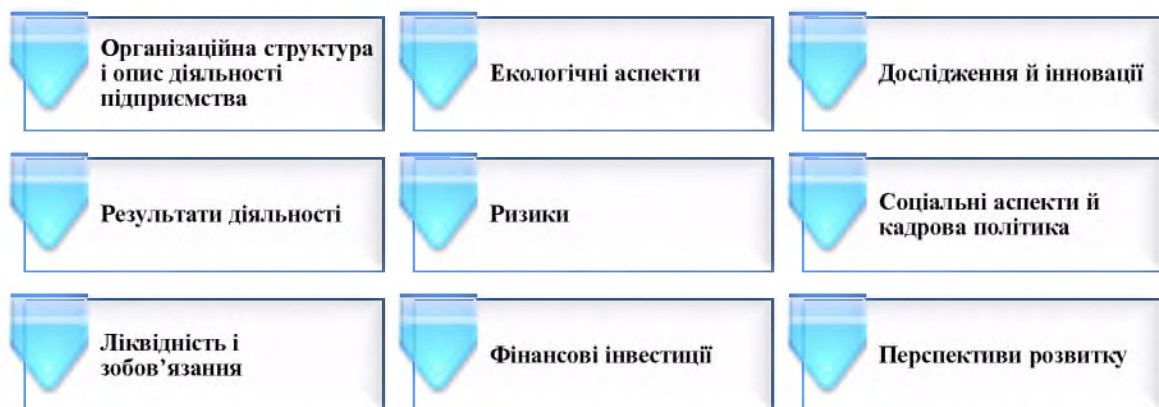

Рис. 1. Структура Звіту про управління

За нашими спостереженнями, впровадження Звіту про управління викликало невдоволеність керівників великих та середніх підприємств та показало їх неготовність розкривати інформацію за межами традиційної фінансової звітності.

Як свідчить практика, управлінський персонал не розуміє важливості якісної підготовки та напрямів використання Звіту про управління. Цей звіт ними вважається зайвою формальністю, підготовка якої вимагає надмірних затрат часу та зусиль. Окрім того, вони недостатньо орієнтуються у ряді організаційно-методичних питань, які стосуються конкретизації форми Звіту про управління, рівня деталізації інформації у ньому, визначення суттєвості інформації, оптимального поєднання фінансових та нефінансових даних, використання інструментів візуалізації інформації, порядку оприлюднення Звіту про управління, впливу публікації даних на подальшу діяльність підприємства тощо. Попри це, у майбутньому буде потреба впроваджувати й інші форми інтегрованої та нефінансової звітності, які зараз використовуються у зарубіжній практиці, оскільки інформаційні потреби всіх зацікавлених осіб одним звітом не задовольняються. Однак, на даний час для вітчизняних підприємств вирішення таких завдань є досить складним.

Незважаючи на складність, недостатню зацікавленість вітчизняних підприємств у підготовці якісного Звіту про управління та нерозуміння його важливості, наразі немає органу, який би надавав підприємствам інформаційно-консультативну підтримку щодо підготовки такої звітності, аналізував би дані звітів, робив би висновки щодо внеску підприємств в досягнення глобальних Цілей сталого розвитку, а також підтримував би прагнення підприємств впроваджувати інновації, залучати інвестиції, сприяти вирішенню проблем економічного, соціального та екологічного характеру, боротися з корупцією та хабарництвом.

Вважаємо, що розглянуті проблеми, які стосуються впровадження Звіту про управління, потребують уваги з боку Міністерства фінансів та вимагають першочергового вирішення з огляду на особливу цінність інтегрованої звітності та можливість її впливу на забезпечення сталого (життєздатного) розвитку не тільки для нинішнього, а й для майбутніх поколінь.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» щодо досконалення деяких положень» від 05.10.2017 р. №2164-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2164-19>.
2. Directive 2013/34/EU of the European parliament and the council of 26 June 2013 on the annual financial statements, consolidated financial statements and related reports of certain types of undertakings, amending Directive 2006/43/EC of the European Parliament and of the Council and repealing Council Directives 78/660/EEC and 83/349/EEC [Electronic resource]. – Mode of access : <http://www.oroc.pt/fotos/editor2/diretivacont.pdf>.
3. Розпорядження «Про схвалення розроблених Міністерством фінансів планів імплементації деяких актів законодавства ЄС у сфері бухгалтерського обліку та аудиту» Кабінету Міністрів України від 8 квітня 2015 р. N 345-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/345-2015-%D1%80>.
4. Гура Н. Імплементація Директиви 2013/34/ЄС в Україні з урахуванням міжнародного досвіду / Гура Н.О. // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія «Економіка». – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2015. - № 10(175) – С. 6-10.